Luna

Dicteu divin prin Jakob Lorber
(Primită în 1841)

1

Natura şi menirea Lunii

1. Luna este un corp ceresc mai solid decât Pământul. Fiind un copil al Pământului*, ea s-a format din elementele constitutive ale acestuia. Motivul pentru care Luna i-a fost dăruită Pământului constă în colectarea puterii magnetice pe care o emană acesta şi reflectarea acestei puteri înapoi către Pământ, în funcţie de nevoile sale. Aşa se explică de ce orbita lunii în jurul Pământului este atât de excentrică, căci ea depinde de cantitatea mai mare sau mai mică de magnetism pe care o emană Pământul. Pe de altă parte, întrucât luna este colectorul acestei substanţe, orbita ei este determinată în funcţie de nevoia Pământului pentru această substanţă naturală a vieţii. Aceasta este principala sarcină a lunii.

2. Planetele mai mici decât Pământul nu au nevoie de o lună, căci dispun de munţi înalţi (care îndeplinesc rolul acesteia), precum cei de pe Venus, Mercur, Marte, etc. În schimb, planetele mai mari au nevoie de mai multe luni, în funcţie de cantitatea de magnetism emanată şi reflectată înapoi către respectivele planete. La fel ca şi pe Pământ, pe lună există fiinţe umane şi numeroase alte creaturi. Pe nici o lună nu există însă, pe partea orientată către planeta în jurul căreia se învârte, aer, apă, foc, şi celelalte ingrediente necesare vieţii organice.

3. Luna Pământului nu este cu adevărat o „lună” decât pe partea orientată către Pământ; pe partea opusă ea nu este o „lună”, ci un continent solid. Partea pe care voi o consideraţi „lună” nu este solidă, ci fluidă, ca un fel de spumă a oceanului foarte uşor întărită. Părţile cele mai solide apar ca nişte coline, în timp ce cele mai moi formează nişte deschizături în formă de nişe şi de cratere, orientate către interiorul corpului ceresc, într-unele din aceste crăpături există aer atmosferic, incapabil să scape, el putând fi confundat cu uşurinţă cu apa dacă este privit printr-un telescop foarte puternic. Cât priveşte colinele şi craterele mai puţin adânci, acestea nu conţin aer atmosferic, ci doar eter, la fel ca şi spaţiul liber dintre soare şi planete.

4. De aceea, această parte a lunii nu este locuită de fiinţe organice. Există totuşi locuitori şi în această zonă, dar ei au o natură spirituală. În timpul vieţii lor pe Pământ, aceşti locuitori ai lunii au fost obsedaţi de aspectele lumeşti ale vieţii, motiv pentru care au fost izgoniţi pe lună, pentru a se corecta. După o vreme foarte îndelungată, când încep să înţeleagă că preocupările lumeşti nu aduc beneficii, şi mai ales dacă îşi ascultă ghizii trimişi să le explice învăţăturile spirituale, celor care doresc să scape de pe lună li se permite să atingă o stare mai înaltă de libertate. Cei mai puţin ascultători se vor întrupa însă pe partea opusă a lunii, unde viaţa se desfăşoară în condiţii demne de toată mila. Acolo, ei trebuie să se lupte nu numai cu frigul şi bezna, dar şi cu perioade de căldură insuportabilă, căci noaptea pe lună durează cât 14 zile pământeşti, şi tot atât durează şi ziua lunară. La sfârşitul fiecărei nopţi lunare, frigul devine la fel de intens ca şi la Polul Nord al Pământului, în schimb, începând de la amiază şi până la sfârşitul zilei lunare, devine atât de cald încât nici o fiinţă vie nu suportă să rămână la suprafaţa lunii.

5. Locuitorii umani de pe partea opusă a lunii, la fel ca şi celelalte creaturi vii, nu trăiesc la suprafaţă. Ei sunt nevoiţi să rămână închişi în locuinţele lor subterane timp de o

jumătate de zi, dar şi de o jumătate de noapte. Nu există case sau oraşe, locuinţele lor fiind de fapt nişte nişe individuale în adâncurile solului lunar, în peşteri şi crevase.

6. Pe lună nu există copaci fructiferi, ci doar rădăcinoase, cum sunt cartofii, morcovii, sfecla, la fel ca pe Pământ. Aceste plante sunt sădite la începutul unei zile, iar la sfârşitul ei sunt deja coapte. Când se lasă seara, oamenii ies afară din cavernele lor şi recoltează plantele, pe care le duc în locuinţele lor subterane, după care se hrănesc cu ele în timpul nopţii şi în ziua următoare.

7. Nu există decât un singur tip de animal domesticit, un fel de oaie, care reprezintă pentru aceşti oameni cam ce reprezintă renul pentru locuitorii din nordul extrem al Pământului.

8. În râuri şi lacuri, care abundă în interiorul lunii, există numeroase specii de animale acvatice. Pe lângă acestea trăiesc diferite specii de păsări micuţe, similare cu vrăbiile voastre, la care se adaugă o sumedenie de insecte şi alte animale care trăiesc la sol.

9. Aveţi grijă să nu deveniţi în viitor locuitori ai acestui satelit nenorocit, căci această şcoală a vieţii, cu lumina ei palidă, nu este altceva decât o închisoare cumplită. Este mult mai uşor să mori de 14 ori într-o singură zi pe Pământ decât să trăieşti o zi pe lună, căci locuitorii lunari se află într-o stare mult mai cumplită decât cei îngropaţi în cimitirele de pe Pământ, care măcar nu ştiu că sunt îngropaţi. Locuitorii lunari trebuie să trăiască plenar conştienţi în mormintele lor, fiind de multe ori îngropaţi în locuinţele lor subterane de prăbuşiri de terenuri sau de inundaţii subite.

(* - Vezi şi „Pământul” revelată lui Jakob Lorber, n.r.)

2

Fiinţele umane de pe Lună

1. La fel ca şi pe Pământ, oamenii de pe lună sunt de două sexe. Ei au fost creaţi o mie de ani mai târziu decât oamenii, de către un înger autorizat de Mine. Înălţimea lor atinge cu greu 60 de centimetri şi au o înfăţişare care aduce mult cu cea a piticilor din miturile scandinave. Au burţi proeminente, care le servesc pentru două scopuri: pe de o parte, pentru digestia hranei într-un stomac convenţional, şi pe de altă parte pentru colectarea unui gaz uşor într-un al doilea stomac, care le aduce trei tipuri de beneficii.

2. Mai întâi, acest gaz îi face atât de uşori, încât ei pot sări cu uşurinţă peste râuri şi lacuri. Dacă lacurile sunt de mai mari dimensiuni, ei pot pluti foarte uşor pe apă.

3. Al doilea avantaj constă în emiterea unor sunete ascuţite prin expulzarea acestui gaz, pentru a-şi face astfel cunoscută prezenţa unii altora în locuinţele lor subterane. De acelaşi gaz se folosesc şi pentru a vorbi, scoţând nişte sunete guturale, din plămâni, de frecvenţă foarte joasă. De altfel, locuitorii lunari detestă acest tip de vorbire, care nu este folosită decât de către acele spirite trimise aici pentru a se corecta. Când spiritul fostului pământean devine într-adevăr una cu sufletul unei fiinţe lunare, el se integrează perfect în trupul specific acestor locuitori şi renunţă la vorbire (care este specifică doar oamenilor de pe Pământ).

4. Un al treilea avantaj al acestui gaz stomacal constă în încălzirea locuinţelor friguroase, în timpul nopţii, prin expulzarea sa. Cavernele în care locuiesc aceşti oameni au o formă care seamănă cu cea a unor clopote turtite, către care conduc un fel de trepte. Aerul expirat se adună astfel sub cupola respectivă, încălzind în anumite limite rezonabile locuinţa; În plus, el împiedică pătrunderea în interior a aerului excesiv de rece de afară. Aerul atmosferic pătrunde doar în cantităţi mici, absolut necesare pentru susţinerea vieţii fizice. Acelaşi rol de termoreglare îl joacă gazul stomacal şi în timpul zilei lunare, cu diferenţa că de

această dată, el răcorește temperatura în interiorul locuinței, nepermițând aerului insuportabil de fierbinte de afară să pătrundă în cantități prea mari.

5. O altă particularitate a acestor ființe umane constă în faptul că ochii lor îndeplinesc o dublă funcție. Prima este întru totul asemănătoare cu funcția pe care o îndeplinesc ochii pământenilor, şi anume aceea de a vedea. Ochii oamenilor lunari mai au însă şi o a doua funcție, şi anume de a lumina locuințele întunecoase de sub pământ. Acest atribut poate fi găsit şi pe Pământ la anumite animale. O altă particularitate a oamenilor de pe lună constă în auzul lor extrem de ascuțit; ei pot auzi cu cea mai mare uşurință chiar şi cele mai mici zgomote, de la distanțe foarte mari. Din acest motiv, urechile lor au pavilioane foarte mari şi puternice.

6. Bărbații sunt mult mai solizi decât femeile. Dacă ar fi să comparăm puterea unui bărbat lunar cu cea a unei femei, aceasta ar fi asemănătoare cu puterea unui bărbat adult de pe Pământ comparată cu cea a unui copil de zece ani. De aceea, bărbații de pe lună se poartă cu multă gingăşie cu soțiile lor mult mai slabe; ei le poartă pe umeri, astfel încât picioarele femeilor atârnă de o parte şi de alta a gâtului lor. Dacă ați putea vizita luna, ați vedea foarte frecvent asemenea imagini, cu doi oameni care merg împreună, unul deasupra celuilalt.

7. Femeile nu au aproape nimic de făcut. Ele sunt hrănite de bărbați, care merg până la a le mesteca mai întâi hrana, după care o trec în gura femeii. În afara locuinței, femeia nu părăseşte gâtul bărbatului ei decât în cazuri absolut necesare, cum ar fi ultimele zile de sarcină, când sunt foarte aproape de naştere. În timpul vieții sale pe lună, o femeie nu poate avea mai mult de două sarcini, una în timpul zilei, şi alta în timpul nopții. În timpul unei sarcini ea poartă însă în pântec câte patru copii: patru băieți în timpul zilei şi patru fete în timpul nopții. Copiii pot merge imediat după naştere; băieții se obişnuiesc foarte rapid să poarte în cârcă fetițele. Copiii pot muri şi pe lună, la fel cum se întâmplă pe Pământ. Când depăşesc vârsta de 100 de zile lunare, ei pot fi „posedați” de spirite străine.

8. Toți locuitorii lunari sunt înzestrați cu a doua vedere şi sunt învățați cum să-L recunoască pe Dumnezeu de îngerii care îi ghidează interior. Aceste instrucțiuni le servesc inclusiv spiritelor umane exilate pe lună. Răul pe care aceştia şi l-au făcut singuri, devenind obsedați de lucrurile lumeşti, este astfel şters gradat, pe durata întrupării lor ca ființe lunare. Din acest motiv, oamenii care au fost nevoiți să execute un stagiu pe lună pentru a se purifica au sufletele peticite, ei fiind uşor de recunoscut față de spiritele complet pure. Aceste suflete nu vor putea intra niciodată în clubul select al spiritelor pure, fiind nevoite să se comporte față de ele la fel cum se comportă luna față de Pământ (ca nişte sateliți). Luna însoțeşte întotdeauna Pământul, dar nu se poate apropia de acesta aşa cum fac prietenii.

9. Singurele spirite care vor fi ghidate direct de pe lună către regiunile superioare sunt cele originare de pe acest satelit (deci nu sufletele oamenilor trimişi de pe Pământ pe lună, pentru a se reforma), care au avut întotdeauna un dezgust natural față de lucrurile pământeşti. Ele sunt conduse în regatul copiilor spirituali, nivelul maxim de beatitudine care poate fi atins de ele. Este imposibil ca aceste spirite să atingă un nivel superior. Din cauza atributelor lor limitate, ele nu au capacitatea de a suporta un nivel superior, la fel cum oamenii de pe Pământ nu ar putea supraviețui în eterul cel mai subtil atâta vreme cât sunt întrupați fizic.

10. Aceasta este aşadar soarta oamenilor cu înclinații lumeşti prea pronunțate. Cine nu renunță în mod voluntar la lumea exterioară, din iubire față de Mine, nu va putea scăpa de obsesiile sale decât pe calea coerciției, rămânând astfel de-a pururi un sclav (căci nu şi-a folosit liberul arbitru pentru a se elibera). Cine poate considera munca forțată a unui sclav propriul său merit? Cel puțin, dacă îşi îndeplineşte sarcinile, îşi merită pâinea cea de toate zilele; de aceea, el poate trăi, căci şi-a făcut datoria, chiar dacă din obligație.

3

Animalele de pe Lună

1. La fel ca şi pe Pământ, pe lună există numeroase specii şi categorii de animale, care trăiesc în aer, la sol şi în apă. Aşa cum am mai precizat, pe lună nu există decât un singur animal domesticit, pe care voi l-ați numi probabil „oaia lunară”. Toate celelalte specii nu sunt domesticite, deci nu sunt utile omului. Corpul unei oi lunare este perfect rotund, ca cel al unui sac plin cu făină. El este susținut de patru picioare, nu mai lungi de 20 de centimetri, cu patru copite. Capul seamănă cu cel al oii de pe Pământ şi are o lungime de 60 de centimetri şi o lățime de 15 centimetri. Oaia are două urechi lungi, similare cu cele ale unui măgar. Din frunte îi creşte un singur corn, cu mai multe protuberante ascuțite, de mărimea unui deget, orientate în toate direcțiile. Coada oii lunare seamănă cu cea a unui leu de pe Pământ, având un smoc de păr la capăt. Lâna sa este de culoare albă şi seamănă cu cea a oii terestre.

2. Utilitatea oii lunare este extrem de mare pentru locuitorii acestui satelit. Mai presus de orice, aceştia folosesc laptele ei bogat, de culoare aurie. Din lână, ei îşi confecționează toate hainele, care consistă dintr-o cămaşă şi o haină, similare pentru ambele sexe. În plus, ei folosesc oaia la aratul pământului (cu ajutorul cornului ei), înainte de a semăna semințele din care îşi vor obține recoltele. Aceste recolte se coc într-un timp foarte scurt, de numai 14 zile terestre (o zi lunară).

3. Această specie de oi atinge frecvent o vârstă de 10 ani tereştri. După ce mor, pielea lor este jupuită şi folosită ca pături în locuințele subterane. Carnea este aşezată pe un muşuroi de insecte. Insectele de pe lună seamănă cu furnicile voastre. Ele devorează carnea de pe oase într-un timp destul de scurt. Apoi, oamenii lunari iau oasele şi cornul şi îşi confecționează din ele unelte. Evident, pe lună mai există şi alte animale, multe din ele semănând destul de bine cu cele de pe Pământ. Totuşi, ele sunt mult mai mici decât echivalentele lor terestre, dar şi decât oile lunare. În afara oilor, pe lună mai există două animale remarcabile: maimuța cu bot şi trei picioare, şi maimuța săltăreață, care sare într-un singur picior. Maimuța cu bot şi cu trei picioare are mărimea unei pisici terestre. Capul ei seamănă cu cel al unei maimuțe de pe Pământ, cu diferența că gura ei este aşezată pe verticală, pe jumătate din lungimea gâtului. Picioarele din față seamănă cu labele unei maimuțe terestre, dar piciorul din spate aduce mai degrabă cu trompa unui elefant, putând fi contractat cu 20 de centimetri şi alungit pe nu mai puțin de şase metri.

4. De ce are acest animal o formă atât de ciudată? Ați aflat deja că temperaturile de pe lună diferă de cele de pe Pământ, în timpul unei perioade de 28 de zile pământeşti, suprafața lunii este acoperită mai întâi cu un strat gros de zăpadă, care se topeşte apoi, în următoarele şapte zile, după care urmează o perioadă de caniculă. Natura acestui animal îi impune să-şi țină capul în aerul atmosferic, ceea ce explică piciorul său extensibil. De pildă, în timpul nopții sau al iernii, maimuța se sprijină pe piciorul mult alungit, pentru a-şi putea scoate capul deasupra stratului gros de zăpadă. Se hrăneşte cu o specie de păsări nocturne (care aduc cu liliecii tereştri), cărora le permite să intre în gura sa larg deschisă, ce emană o căldură foarte atrăgătoare pentru păsări, după care le consumă.

5. Când zăpada începe să se topească, apa acoperă suprafețe întinse ale lunii, ridicându-se până la o înălțime de câțiva metri. Aceste câmpii inundate sunt înconjurate de munți înalți. Maimuța se foloseşte din nou de piciorul său extensibil pentru a-şi ține capul deasupra apei; altminteri s-ar îneca. În timpul perioadelor de caniculă, ea călătoreşte către apele curgătoare, în care preferă să stea scufundată zile la rând, astfel încât numai capul şi labele din față îi rămân deasupra apei. Când nivelul apei creşte, ea îşi lungeşte piciorul; când apele scad, şi-l contractă.

6. Dacă râul se usucă de tot, maimuța pleacă mai departe, alungindu-şi mai întâi piciorul din spate, apoi apucându-se cu labele din față de ceva şi retrăgându-şi piciorul extensibil. Repetă apoi procedeul, deplasându-se până când găseşte din nou apă. În timpul zilei (când păsările asemănătoare cu liliecii nu zboară) se hrăneşte cu nişte raci zburători, care aduc cu rădaşcele de pe Pământ.

7. Maimuța săltăreață, care sare într-un singur picior, este o varietate a maimuței cu trei picioare, de care se deosebeşte prin faptul că piciorul său este infinit mai elastic decât cel al maimuței cu bot. De aceea, ea se deplasează prin salturi. În plus, animalul are capacitatea uimitoare de a se auto-comprima. Când se află în această poziție, el seamănă cu o felie medie de pâine aruncată la sol. Dacă se decide să sară, piciorul ei se dilată brusc pe o distanță de circa trei metri, ceea ce îi permite să facă un salt la o înălțime de 4-6 metri, parcurgând astfel o distanță de nu mai puțin de 12-14 metri. Maimuța face aceste salturi cu o repeziciune atât de mare încât poate prinde orice pasăre în zbor. De altfel, hrana ei este aceeaşi ca şi cea a maimuței cu bot. Aceste animale trăiesc pe câmpiile lunare şi nu vin decât rareori în contact cu oamenii de acolo, care trăiesc în crăpăturile din munți.

8. În aceşti munți, în afară de oi şi de furnicile de care am amintit, mai trăiesc un mare număr de păsărele, din care cea mai mare nu depăşeşte dimensiunea unei vrăbii de pe Pământ, iar cea mai mică atinge mărimea unei muşte.

9. Apele conțin multe specii de peşti, viermi şi raci. Printre aceste crustacee se numără o specie mai ciudată, numită „mingea albastră”. Pe Pământ nu există un echivalent al acestuia. Această minge se poate divide în două jumătăți legate între ele printr-un muşchi scurt. Se hrăneşte cu viermii care pătrund între cele două jumătăți, cărora le consumă numai lichidele interne, expulzând apoi resturile odată cu apa. Această minge albastră, care are mărimea unui pepene, mai are o însuşire aparte: noaptea, emană o lumină atât de puternică încât râurile şi lacurile de pe lună au o strălucire mult mai puternică decât oceanele terestre în punctele de solstițiu.

4

Suprafața Lunii

1. Dacă priviți prin telescop acea față a lunii orientată către Pământ, puteți vedea că acest corp ceresc nu are o suprafață netedă, având un aspect muntos. La suprafață nu există apă, iar munții nu sunt aranjați radial în jurul unei formațiuni centrale sau în lanțuri muntoase, ca pe Pământ. Ei alcătuiesc formațiuni inelare, pe zone mai mari sau mai mici. Există şi câteva zone muntoase cu orientare radială, dar acestea nu reprezintă decât o punte între mai multe formațiuni inelare de mici dimensiuni. Diametrul acestora din urmă nu depăşeşte 60 de metri, fiind uniți cu miile în linie dreaptă, ca într-un fel de cărare. Dacă aveți un telescop foarte puternic, puteți vedea aceste coline ca un fel de raze strălucitoare care pleacă dintr-un punct central (o colină mai înaltă şi mai luminoasă) în toate direcțiile. Această structură celulară i-a făcut pe mulți astronomi să creadă în mod eronat că au descoperit vegetație pe lună, deşi pe această parte a lunii (cea vizibilă de pe Pământ) nu există nici un fel de plante.

2. Micile coline inelare au de multe ori în centru cratere circulare. Ici şi colo există formațiuni stâncoase care înconjoară zone mai întinse, care pot ajunge până la 375 de kilometri, în care există aceleaşi coline inelare mai mari sau mai mici, cu cratere centrale. Aceste forme există practic peste tot.

3. La ce folosesc aceste formațiuni pe suprafața nelocuită a corpului ceresc? Ele reprezintă receptori ai magnetismului terestru, amplasați astfel încât să poată absorbi optim

acest fluid. Micile cratere interioare servesc scopului de a depozita magnetismul Pământului. Ele nu au aceeaşi formă şi aceleaşi dimensiuni, căci această energie trebuie distribuită în cantităţi variabile. Prin distribuţia lor, numai aparent haotică (în realitate, există o ordine foarte precisă a lor), ele respectă o proporţie foarte exactă, care determină imuabil mişcarea celor două corpuri cereşti aflate faţă în faţă.

4. Un alt scop al acestor cavităţi circulare constă în reţinerea aerului atmosferic, pentru a se putea proteja, la fel cum cavităţile de pe Pământ reţin apa. De unde provine acest aer? Din aceeaşi sursă ca şi pe Pământ - din marele depozit cosmic, umplut de-a pururi cu eter şi lumină.

5. Când partea vizibilă a lunii este întunecată, aceste cavităţi se umplu cu aer atmosferic. Când lumina soarelui începe să strălucească asupra ei, ea determină formarea unor precipitaţii abundente, care se depun sub formă de rouă. Această rouă contribuie la solidificarea întregii suprafeţe a lunii, după care circulă prin corpul ceresc sub formă de apă, alimentând izvoarele de pe cealaltă parte a lunii. În plus, ele contribuie la formarea vaporilor şi a straturilor atmosferice permanente. Aceste mici bazine sunt locuite de acele spirite care doresc să progreseze, după ce au fost salvate din primul nivel al iadului de spiritele mai pure ale cerului.

6. Aduse pe lună, aceste spirite primesc un corp care seamănă cu aerul pe care îl conţin aceste bazine. Având un corp atât de subtil, ele pot vedea ambele lumi, atât cea materială cât şi cea spirituală, în funcţie de necesităţile pe care le au pentru a progresa. La început, ele preferă să trăiască în părţile cele mai întunecate şi mai adânci ale corpului ceresc. Pe măsură ce evoluează, corpul lor atmosferic se rafinează din ce în ce mai mult, devenind tot mai uşor; în acest fel, ele se ridică mai aproape de suprafaţă (alegându-şi bazinele mai superficiale). Foarte puţine vor ajunge însă la craterele mici de la suprafaţă; marea majoritate trăiesc în grup în bazinele mari.

7. Mai puteţi descoperi pe suprafaţa lunii două puncte extrem de strălucitoare. Cea mai luminoasă zonă se află în regiunea sudică, în timp ce zona mai mică şi mai puţin luminoasă este localizată în regiunea nordică a satelitului terestru. Aceste puncte reprezintă centre de salvare. Cel sudic, din care emană razele mai strălucitoare, serveşte drept far acelor spirite care nu au nevoie de un corp lunar. Cel nordic, mai puţin strălucitor, serveşte acelor spirite care nu pot fi vindecate de dragostea lor pentru cele lumeşti decât printr-o întrupare în corpul unui om lunar (condiţie mult mai neplăcută decât prima). După părăsirea acestui corp, ele vor fi din nou reintegrate ca spirite în bazinele atmosferice din regiunea de nord a părţii vizibile a lunii, după care se vor îndrepta lent (pe măsura evoluţiei) către centrul nordic de salvare.

8. Această călătorie nu este deloc uşoară sau rapidă, aşa cum v-aţi putea aştepta, ştiind că este vorba de nişte spirite lipsite de corp. Pentru a putea face un pas înainte, un asemenea spirit trebuie să moară mai întâi în bazinul în care sălăşluieşte, la fel cum moare un om pe Pământ. Această moarte este întotdeauna mai mult sau mai puţin dureroasă, căci este însoţită de un sentiment constant de teamă. Evident, este vorba de frica de anihilarea eternă. Dacă ţineţi seama şi de faptul că aceste spirite trebuie să treacă succesiv prin mai multe mii de asemenea bazine, în care rămân de multe ori timp de o lună, o jumătate de an sau chiar un an întreg, vă puteţi imagina cu ce viteză călătoresc ele. Mai există încă acolo spirite de pe vremea lui Avraam, care nu şi-au încheiat nici trei sferturi din călătoria lor.

9. Nu trebuie să ştiţi mai multe despre partea locuită a corpului lunar, care seamănă întru totul cu cea nelocuită, cu diferenţa că pe cea din urmă formele vii au corespondenţe materiale, în timp ce aici ele nu au decât corespondenţe spirituale. Plantele şi animalele de pe partea locuită a lunii corespund întru totul corpurilor atmosferice la care au renunţat spiritele de pe partea nelocuită. Aceste rămăşiţe de corpuri circulă împreună cu apa prin corpul lunar,

după care hrănesc sufletul fiinţelor lunare, prin intermediul plantelor şi animalelor. Cândva, în viitor, veţi înţelege mai bine aceste procese, atunci când veţi atinge o stare de conştiinţă mai înaltă pe calea Graţiei şi Luminii Mele.

5

Patru întrebări referitoare la Lună

1. a) În ce fel îl adoră pe Dumnezeu fiinţele de pe lună? Au aceştia o biserică sau un guvern? Sunt conduşi de o singură persoană?

2. b) În cel fel îşi cresc copiii?

3. c) Cum privesc Pământul nostru? Ştiu ei că Tu, Doamne, Te-ai întrupat ca fiinţă umană pe Pământ şi ai luat asupra Ta păcatele lumii?

4. d) Care este relaţia dintre lună şi somnambulism? Iată care sunt răspunsurile la aceste întrebări:

5. Mai întâi de toate, trebuie precizat că răspunsurile depind întru totul de Pământul însuşi. Explicaţia constă în faptul că din punct de vedere spiritual, nu există nici o diferenţă între fiinţele umane de pe Pământ şi cele de pe lună. După cum v-am spus deja, fiinţele umane de pe lună nu sunt altceva decât oameni proveniţi de pe Pământ care trebuie să progreseze; la fel ca orice alt spirit, ei îşi aduc cu ei propriile fapte sau lucrări. Că aceste fapte nu sunt dintre cele mai bune rezultă implicit din faptul că aceşti imigranţi lunari au fost trimişi pe acest corp ceresc.

a)

6. Dacă doriţi să ştiţi în ce fel Mă venerează aceşti locuitori ai lunii, priviţi orice om de pe Pământ care este foarte pasionat de cele lumeşti. Veţi găsi în acesta oglinda perfectă a felului în care Mă adoră locuitorii de pe lună.

7. După cum ştiţi, am afirmat odată că nici un om nu ar trebui să se preocupe prea mult de învelişul fizic temporar, ci mai degrabă să caute împărăţia Mea şi Dreptatea ei, care derivă din marea Mea Iubire faţă de toţi cei care Mă iubesc mai presus de orice. Care credeţi că este, din acest punct de vedere, situaţia oamenilor de pe Pământ, când chiar şi cei mai buni dintre ei îşi petrec cel puţin 23 de ore pe zi pentru bunăstarea trupurilor lor? Se poate oare spune că aceşti oameni caută împărăţia lui Dumnezeu? Fiinţele umane, pentru care am creat tot ceea ce există şi pentru care îmi folosesc continuu întreaga Mea iubire şi înţelepciune, nu îşi găsesc aproape niciodată un moment pentru Mine în tot acest dute-vino în care trăiesc. Adevăr vă spun: printr-o asemenea adoraţie, viaţa voastră nu va deveni cu nimic mai bună decât este.

8. Credeţi că Mi-aţi slujit cu ceva sau că M-aţi adorat cu adevărat dacă murmuraţi rapid un Tatăl Nostru şi o Ave Maria, sau dacă aţi petrecut o oră cu o carte de rugăciuni în mână, dar cu gândul în altă parte, într-o biserică făcută din piatră şi împodobită cu sculpturi? O, oameni lipsiţi de minte! Chiar credeţi că Eu sunt din piatră, din lemn, din metal, sau din orice alt material din care vă confecţionaţi sculpturile? Dacă nu vă veţi schimba atitudinea pe Pământ, veţi fi nevoiţi cu toţii să intraţi în şcoala lunii, pentru a învăţa acolo, în condiţii de maximă duritate, deopotrivă fizice şi spirituale, că Dumnezeu cel viu nu îşi găseşte plăcerea într-o asemenea adoraţie lipsită de substanţă. Dacă tot mai doriţi să aflaţi în ce fel îl adoră pe Dumnezeu fiinţele de pe lună, vă voi spune: acolo, unica adoraţie constă în lecţiile dure pe care oamenii sunt nevoiţi să le înveţe treptat. Aceasta este adevărata adoraţie a lui Dumnezeu, care trebuie slăvit întru spirit şi adevăr. Numai prin asemenea lecţii poate scânteia divină din

interior să iasă la lumină. De vreme ce pe Pământ nu au făcut altceva decât să își satisfacă trupurile, aceşti oameni trebuie să învețe ce înseamnă traiul fără confort fizic, iar luna este locul ideal pentru această şcoală; ei trebuie să renunțe acolo la sine până la ultima fibră a ființei lor, cerând totul numai de la Mine. Pe lună, ei trebuie să își demonstreze continuu credința, în condițiile în care sunt supuși la cele mai dificile încercări cu putință. Dar nu așa cum o faceți voi, care nu aveți nici un pic de credință şi care încercați să Mă înduioșați pe Mine, Dumnezeu cel viu, cu crucifixele voastre din lemn!

b)

9. Cea de-a doua întrebare are şi ea un răspuns evident. Acolo unde Mă manifest în exterior prin îngerii Mei sau în care apar Eu însumi ca învățător nu mai este nevoie de nici un cap al bisericii, la fel cum nu este nevoie de nici un şef de guvern. De aceea, se poate spune că luna reprezintă un stat spiritual reformat, în care singurul şef sunt Eu însumi.

10. Copiii sunt crescuți în conformitate cu aceste învățături. Singurul lucru de care au nevoie este iubirea, din care se naşte credința în Mine ca ființă umană, şi în întruparea mea fizică pe Pământ, locul din care provin ei înşişi. Acest eveniment s-a petrecut nu numai pentru a le aduce beatitudinea oamenilor de pe Pământ sau de pe lună, ci tuturor celor răspândiți în spațiul infinit pe toate corpurile cereşti, pentru a-i uni în funcție de natura lor şi pentru a construi astfel un loc permanent pentru ei, sub marea Cruce a Iubirii. Aceasta este aşadar religia şi forma de adorare a lui Dumnezeu pe lună.

c)

11. Întrebarea referitoare la ce cred locuitorii de pe lună despre Pământ nu mai necesită un răspuns, după ceea ce am spus anterior. Singurii locuitori ai lunii care au ocazia să vadă Pământul sunt spiritele (care locuiesc pe partea vizibilă a lunii), iar acestea nu pot percepe aspectele materiale decât prin prisma analogiilor spirituale. Locuitorii de pe partea invizibilă a lunii nu văd niciodată Pământul, aşa că tot ceea ce ştiu despre acesta este tot de natură spirituală.

d)

12. În ceea ce priveşte ultima întrebare, ipoteza potrivit căreia luna ar fi responsabilă de somnambulism este absolut falsă. Într-adevăr, în timpul lunii pline fluidul magnetic devine mult mai puternic, dar el este emanat de Pământul însuşi. Când luna este luminată complet de soare, lumina atrage înapoi fluidul magnetic de pe lună pe Pământ. În acest fel, planeta voastră se încarcă foarte puternic cu magnetism. Oamenii care au o cantitate mai mare de metale în sânge decât nivelul normal au capacitatea - prin intermediul anumitor influențe, precum apa, aerul sau hrana - de a absorbi acest fluid magnetic care coboară din nou pe Pământ.

13. Când nervii sunt atinşi de acest fluid şi încep să apese neplăcut asupra sufletului, acesta îşi slăbeşte legăturile pe care le are cu corpul fizic şi încearcă să scape. Corpul fizic dispune de un corp vital care este direct influențat de fluidul magnetic; acesta face legătura între trup şi suflet. Dacă sufletul doreşte să se elibereze de corp, el nu are altceva de făcut decât să stimuleze corpul vital, care acționează imediat asupra corpului fizic, de care este legat, silind totodată sufletul să-l însoțească. Aşa se explică de ce somnambulii încep să meargă în timpul somnului. Ei au fața orientată către lună din cauza cantității excesive de fluid magnetic din sânge; se urcă pe acoperişuri sau pe turle în dorința de a se ridica deasupra

nivelului solului, diminuând astfel senzația neplăcută pe care o exercită fluidul asupra lor. Pe măsură ce această influență scade, corpul fizic devine din nou apt să primească sufletul şi spiritul prin intermediul corpului vital.

14. După ce corpul fizic s-a eliberat de presiunea neplăcută, sufletul îl conduce înapoi, în poziția din care a plecat, după care fuzionează din nou cu el. Sufletul nu ştie că a practicat mersul somnambul, căci el nu are memorie. El nu cunoaşte decât ceea ce vede. Amintirile sufletului întrupat într-un corp fizic nu sunt altceva decât o reluare a percepțiilor impresiilor naturale corespondente provenite de la simțurile fizice. El este trezit față de aceste percepții prin intermediul nenumăratelor imagini primite de la spiritul pe care îl poartă în sine.

6

Fluidul magnetic

1. Dacă observăm mai multe obiecte care seamănă între ele ca aspect şi soliditate, primul lucru pe care îl comparăm este forma lor. Dacă luăm unul dintre ele în mână, îi putem simți soliditatea. Dacă luăm succesiv mai multe obiecte în mână, toate de aceeaşi mărime, putem distinge o a treia diferență, şi anume greutatea lor specifică (adică greutatea pe centimetru cub de volum).

2. Obiectele de acelaşi fel, cum este de pildă apa, nu au întotdeauna o greutate egală, mai ales dacă temperatura diferă, chiar dacă au acelaşi volum. O picătură de apă de ploaie este mai uşoară decât o picătură de apă dintr-un izvor sau dintr-o fântână. O picătură de apă caldă este mai uşoară decât una de apă rece, iar o picătură de apă înghețată este mai uşoară decât orice alte categorii de picături.

3. Toate aceste exemple ne învață aceeaşi lecție: „Iată, cercetătorule, cât de diferite suntem, deşi existența noastră are la bază aceeaşi lege şi noi suntem alcătuite din aceeaşi substanță. Cu toate acestea, noi suntem atât de diferite între noi încât nu semănăm aproape deloc una cu cealaltă”.

4. Acest preambul are importanța lui, căci fără el nu ați putea înțelege ceea ce urmează. Înainte de a începe explicația propriu-zisă a aşa-numitului „magnetism”, trebuie să mai dăm câteva exemple din sfera înțelepciunii. Vom începe prin a examina împreună trecutul îndepărtat.

5. Imaginați-vă acea perioadă în care în tot spațiul infinit nu exista nici o altă ființă în afară de Mine. Creația materială, la fel ca şi cea spirituală, nu începuseră încă. În ce consta atunci, în acea vreme, spațiul infinit, şi cum s-a născut timpul, de vreme ce acest spațiu a existat dintotdeauna? Cum arăta existența Mea înaintea oricărei alte existențe şi cum s-a născut restul creației din această Existență Unică? Ce este de fapt spațiul? În ce constă existența Mea primordială? Şi ce înseamnă existența temporală, născută din Mine, dar în afara Mea, în spațiul infinit din interiorul Meu? Cât de dificile vi se par aceste întrebări, şi totuşi, cât de simple sunt răspunsurile la ele dacă țineți cont de anumite premise.

6. Un mic exemplu va elucida răspunsurile la aceste întrebări. Să presupunem că ați cultivat multă vreme un gând, şi întrucât acest gând vă făcea plăcere, lui i s-a adăugat un alt gând. Dacă primul gând, cel fundamental, nu a putut fi realizat, cel de-al doilea a găsit o posibilitate de a prinde contur, dar pentru acest lucru era necesar un al treilea gând, care era deja conținut în primele două gânduri. Acest al treilea gând explică „felul în care” poate fi realizat al doilea gând. Mai pe scurt, al treilea gând este „cum”.

7. Au existat aşadar trei întrebări, fiecare răspunzând celeilalte. Problema nu era însă rezolvată. Din acest motiv, cele trei gânduri s-au întâlnit şi au discutat problema foarte importantă a lui „de ce”.

8. După o scurtă deliberare, primul gând, cel fundamental, a răspuns: „Deoarece este ceva care seamănă perfect cu Mine!” Cel de-al doilea gând a spus: „Motivul pentru care poate fi realizat constă în faptul că primul gând nu se află în contradicție cu el însuşi”. Iar cel de-al treilea gând a spus: „Deoarece în cauza care doreşte să se manifeste sălăşlueşte principalul instrument de realizare a ei. Iar explicația constă în faptul că gândul nu se contrazice pe sine, nici în fundamentul său, nici în părțile sale, în nici un fel!”

9. Spre exemplu, dacă primul gând pe care l-ați avut a fost să construiți o casă, nu ați început mai întâi prin a vă imagina casa în plan mental, vizualizând felul în care va arăta ea? După ce ați construit casa în imaginație şi ați ajuns la un rezultat extrem de satisfăcător, nu v-ați pus întrebarea dacă nu cumva există o cale de a transpune acest vis în practică, transformându-l într-o realitate? Cel de-al doilea gând v-a arătat astfel felul în care puteți construi casa din visul pe care l-ați avut inițial. Cred că veți fi de acord că primul gând nu conținea în sine nici o contradicție, lucru care a generat apariția celui de-al doilea gând.

10. Urmează în mod natural chestiunea lui „cum”, adică prin ce mijloace poate fi construită casa? Principalul instrument care permite construirea ei este însăşi posibilitatea de a o construi. Cel de-al doilea instrument este cel care uneşte scopul de realizarea lui. În sfârşit, cel de-al treilea instrument se referă la materialele şi la energia cu care poate începe construcția propriu-zisă. Dacă ați adunat tot ceea ce este necesar şi dacă dispuneți de proprietatea pe care doriți să construiți casa, ce v-ar mai putea împiedica să transformați principalul gând (cel de la care a pornit întregul proces) într-o realitate? În scurt timp, veți vedea aceste gânduri prinzând o formă vizibilă în fața dumneavoastră, căci ați asigurat toate condițiile pentru realizarea lor.

11. Să revenim acum la Mine, Eternul Purtător al Gândurilor Creației, cel care am umplut spațiul infinit cu nenumărate clădiri, una mai măreață şi mai artistică decât cealaltă. Se pune în mod firesc întrebarea: „De unde şi-a luat Marele Maestru Arhitect materialele de care a avut nevoie pentru a construi toate aceste lucruri minunate?”

12. Dacă veți pune această întrebare unui savant al acestei lumi, el vă va răspunde că materia este la fel de bătrână ca şi Mine, deci eternă. Singura sa dilemă ar fi: când am început să exist Eu? Căci Eu am guvernat infinitatea până în prezent. Există oare vreun obiect fără început? Pe de altă parte, poate oare un număr infinit să aibă un început, chiar dacă ai calculat fiecare obiect pe rând? Ar rezulta de aici că Eu nu am început niciodată creația (de vreme ce nu există un început). În cazul acesta, de unde au apărut stelele, lumile şi toate miriadele de obiecte din creație? După cum vedeți, acest tip de raționament lumesc nu poate fi urmărit, căci gândul care stă la baza lui este plin de contradicții în sine, motiv pentru care gândurile care derivă din el (al doilea şi al treilea) nu pot fi susținute.

13. Alții ar putea spune că Eu am creat cu un singur cuvânt haosul etern, pe care l-am ordonat şi am creat toate aceste lucruri. Este uşor să vă dați seama de similaritatea celor două afirmații. Dacă aşa ar sta lucrurile, haosul ar fi diferit de materia eternă, iar Eu nu aş mai fi un Creator, ci doar un meşteşugar. De altfel, ce compatibilitate ar putea exista între haosul etern şi ordinea Mea eternă?

14. Se vor găsi şi unii care vor afirma că Eu şi materia suntem una! Această afirmație nu este complet lipsită de suport, dar există un aspect care nu se leagă. De vreme ce Eu sunt recunoscut ca fiind spiritul plin de energie, putere şi viață, Cel Suprem în sine şi absolut liber, cum este posibil ca acest spirit suprem şi absolut liber să se manifeste sub forma vieții, dar şi a pietrelor şi celorlalte obiecte materiale neanimate? Dar întrucât aceste lucruri nu sunt una cu Mine, ci au fost create de Mine, Dumnezeul eternității, din Mine, întru Mine şi în

afara Mea, merită să aflați cum au fost create toate aceste lucruri. Gândurile voastre vin şi pleacă, iar numărul lor este infinit, în schimb, gândurile Mele apar spontan, cu cea mai mare claritate. Dacă Eu doresc ca aceste gânduri să rămână, acest lucru se realizează instantaneu. Altfel spus, toate lucrările care sunt vizibile pentru voi, la fel ca şi voi înşivă, nu sunt nici materie, nici haos supus ordinii, nici Dumnezeu întrupat în materie, ci sunt gândurile Mele, pe care Eu le-am reținut.

15. Aşa cum spuneam, ele se nasc din Mine, întru Mine şi în afara Mea. Din Mine, la fel cum nici voi nu puteți gândi decât din eul vostru. Cum să nu fie acest lucru posibil pentru Mine, de vreme ce în afară de Mine nu mai există un al doilea Dumnezeu?

16. Faptul că aceste gânduri fac parte din ființa Mea, fiind imposibil ca ele să aparțină altcuiva, nu mai trebuie demonstrat. Ele există însă şi în afara Mea, la fel cum nici voi nu puteți spune că sunteți una cu gândurile voastre. În mod similar, gândurile Mele nu sunt una cu Mine, dar derivă din Mine.

17. Tot ce nu sunt Eu este în afara Mea. Dacă veți medita puțin asupra acestor crâmpeie de înțelepciune, ele vă vor deveni cu uşurință clare.

18. Acum, că am lămurit aceste aspecte, putem în sfârşit să ne referim la problema de la care am plecat: magnetismul. Ce este magnetismul? Acest fluid magnetic nu este altceva decât voința Mea, care reține în permanentă gândurile Mele. El guvernează întreaga creație, menținând forma şi activitatea ordonată a tuturor lucrurilor vizibile. Voi înşivă sunteți guvernați de el, potrivit naturii pe care o aveți. În voi există însă ceva mai mult decât simpla Mea voință infinită. Acest „ceva mai mult" se referă la faptul că voi sunteți gândurile Mele favorite. De aceea, iubirea Mea vă susține ca principiu fundamental al vieții, ajutându-vă să evoluați, devenind ființe absolut independente, la fel ca Mine. Dacă acceptați iubirea Mea prin puterea liberului vostru arbitru, pe care vi l-am dăruit, puteți deveni propriii voştri stăpâni, într-o stare de libertate perfectă.

19. Dacă doriți să ajutați pe cineva prin puterea magnetismului, trebuie să ştiți că ea presupune o voință fermă, dublată de o mare credință. Fenomenul este cât se poate de simplu: magnetizatorul îşi uneşte - în mod conştient sau inconştient - puterea voinței sale cu voința Mea, lăsând-o apoi să se reverse asupra celor suferinzi. În acest fel, bolnavii sunt purificați şi se vindecă, spontan sau treptat. Acestea fiind spuse, ați aflat tot ce era de ştiut.

20. Puterea voinței Mele este marele liant care uneşte între ele toate corpurile cereşti şi care le susține pe toate. Ea este pozitivă, căci operează activ, dar şi negativă, prin faptul că reprezintă ordinea eternă şi imuabilă, care nu poate fi schimbată. „Până acum" este legea efectului continuu etern, iar „până aici" este polaritatea negativă sau legea prezervării prin ordinea eternă.

21. De aceea, voința Mea polarizată reprezintă simultan substanța fundamentală a tuturor lucrurilor, indiferent care este natura acestora. Mari, mici, solide, dure, subtile, grele sau uşoare, chiar dacă nu sunt întotdeauna gândurile Mele cele mai înțelepte, ele capătă o existență fizică vizibilă ca rezultat al polarității voinței Mele eterne, aşa cum v-am revelat-o. Amin.

Cuprins

1. Natura şi menirea lunii **1**
2. Ființele umane de pe lună **2**
3. Animalele de pe lună **3**
4. Suprafața lunii **5**
5. Patru întrebări referitoare la lună **7**
6. Fluidul magnetic **9**